

Arrest

nr. 219 239 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 216 187 van 31 januari 2019 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 23 september 2018 wordt vastgesteld dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 10 juni 2018 werden afgenomen in Duitsland. Een verzoek tot overname wordt overgemaakt aan de Duitse autoriteiten die verklaren dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is.

1.3. Op 12 oktober 2018 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. Op 29 oktober 2018 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat zij, ingevolge hun stilzwijgend akkoord, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

1.5. Op 18 januari 2019 wordt de verzoekende partij gehoord.

1.6. Op 21 januari 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 216 187 van 31 januari 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.7. verworpen.

1.9. Op 11 februari 2019 wordt de verzoekende partij overgedragen aan Italië.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst er ambtshalve op dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onontvankelijk is daar de vordering tot schorsing reeds bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevraagd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij reeds op 26 januari 2019 een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. Deze vordering werd bij arrest nr. 216 187 van 31 januari 2019 door de Raad verworpen. Huidige vordering werd bij de Raad ingediend nadat het arrest aan de verzoekende partij werd betekend.

De Raad dient bijgevolg te wijzen op artikel 39/82, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin het volgende wordt gesteld:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoelde verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Gelet op deze duidelijke wetsbepaling kan, van zodra een verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen, geen nieuwe vordering tot schorsing meer worden ingediend tegen dezelfde beslissing.

Van deze regel kan enkel worden afgeweken in het geval voorzien in artikel 39/82, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, namelijk wanneer een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. *In casu* werd de eerste vordering tot schorsing van de verzoekende partij van 26 januari niet op deze grond afgewezen. De uitzonderingsbepaling die vervat is in artikel 39/82, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is daarom niet van toepassing.

Onderhavig verzoek om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is derhalve niet ontvankelijk.

2.2. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat deze laatste op 11 februari 2019 werd overgedragen aan Italië, informatie die ook blijkt uit een schrijven van 5 maart 2019 van de verwerende partij aan de Raad. De raadvrouw van de verzoekende partij verklaart zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. De verwerende partij werpt op dat gelet op het overdragen van de verzoekende partij aan Italië de verzoekende partij geen belang meer heeft bij onderhavig beroep. Gevraagd aan de advocaat van de verzoekende partij of zij argumenten wenst aan te brengen betreffende het aanvoeren van het gebrek aan actueel belang in hoofde van de verzoekende partij, stelt zij dat zij hieromtrent geen opmerkingen heeft.

Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid, wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven (*Parl. St.*, Kamer, 2005-06, DOC 51, 2479/001, 118.).

Een verzoeker beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan zij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoeker, komt het hem dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De verwerende partij werpt ter terechtzitting op dat gelet op het overdragen van de verzoekende partij aan Italië de verzoekende partij geen belang meer heeft bij onderhavig beroep.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad en stelt verder betreffende het actueel belang bij het onderhavig beroep geen opmerkingen te hebben. De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat de verzoekende partij werd overgedragen aan Italië.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting moet worden besloten dat de verzoekende partij geen blijk geeft van het vereiste actuele belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER